aan een man van de pers mededeelingen te doen, die voor het publiek van belang zijn; wanneer deze mededeelingen niet onder het zegel van geheimhouding gegeven worden of uit haar aard een stipt vertrouwelijk karakter dragen, is de verleiding altoos sterk voor een journalist, om met deze mededeelingen zijn lezers te verrassen. Dr. Wielenga is te humaan om dit niet te verstaan en ons deze persstoutigheid te vergeven.

Dat de bedoelde brochure, waartoe nog wel niet het *besluit*, maar dan toch het *voornemen* is opgevat, nog vóór de Generale Synode weêr saamkomt, het licht zou zien, is door ons niet gezegd en niet bedoeld. Hoe snel Dr. Wielenga ook met de pen werkt, waar de Synode reeds 17 October opnieuw voor een professorenbenoeming saamkomt, is de tijd voor een brochure, die overdacht, geschreven en gedrukt moet worden, wel wat kort. Het argument zelf echter, dat publicatie van de brochure vóór de Synode tot een nieuwe benoeming overging, minder kiesch zou wezen, omdat men zich daarmede als raadgever tegenover de Synode zou opwerpen, schijnt ons niet juist te zijn. Ware deze bedenking juist, dan zou men voor elke betrekking, die men afwijst, zonder nadere motiveering moeten bedanken, en zulk een regel is nooit gesteld en wordt ook in de practijk door niemand gevolgd. Zelfs is het omgekeerd in ons kerkelijk leven vaste usantie, dat wie voor een roeping bedankt, daarvan de redenen opgeeft. Daarin ligt juist een blijk *van eerbied* tegenover de Kerk, die tot zulk een betrekking ons riep. Men wil daardoor toch te kennen geven, dat men niet uit willekeur handelde, of de roeping der Kerk niet achtte, maar dat men voor dit bedanken gegronde en wettige redenen had, die ook de Kerk, van welke de roeping uitging, zal moeten billijken. Intusschen willen we over deze zaak, die nu eenmaal tot het verleden behoort, niet verder debatteeren, en we eindigen liever met den wensch uit te spreken, dat ook Dr. de Moor en Dr. Wielenga het voorbeeld van Dr. Aalders volgen mogen.

DR. H. H. K.

Vereenigingsleven.

CHRISTELIJKE KRANKZINNIGENVERPLEGING.

De zomer van 1912, nu weer achter den rug, heeft niet uitgeblonken door heele reeksen van prachtige dagen, zonnig en warm, maar heeft veel teleurstelling veroorzaakt, vooral in de laatste helft, die schier even onafgebroken regen bracht als de vorige zomer zon.

Toch heeft ook de zomer van dit jaar een schat van mooie momenten gehad; momenten, voor ons gevoel te schooner, omdat ze vereenzaamd kwamen tusschen zoovele andere, die geen bekoorlijkheid konden aanbieden, te verrukkelijker ook, omdat de op een regenachtigen en met veel wind besochten dag even doorbrekende zon effecten weet te tooveren, fijner en teerderder van kleur en lijn dan die, welke zij kan te voorschijn roepen wanneer ze daar roerloos staat te stralen op een gebrande en gebladerde, moede en matte aarde en haar stralen zendt door luchten, die door geen zuchtje beroerd worden en waarin dagen achtereen geen wolkje meewerkt om teekening in het uitspansel te brengen.

Het was op een van de vele niet bijzonder gunstige, eer slecht weder belovende dagen, waaraan deze zomer zoo rijk is geweest, dat schrijver dezes des morgens naar Bergen-op-Zoom spoorde, om vandaar per tram via Tholen Zeeland in te gaan. Hij nam bij vergissing een letwat te vroegen trein en vond soodoende in Bergen niet direct een tram gereed staan, waarom hij, geen vriend van wachten, maar wel van een frissche wandeling, zich te voet naar Tholen begaf.

Nu, die wandeling heeft hij zich niet berouwd, maar veel meer heeft hij achteraf zich gelukkig geprezen, dat hij te vroeg was gekomen om dadelijk een tram te hebben, die hem verder kon brengen. Ongezocht toch bood zich zoo de gelegenheid, van den mooien wandelweg van Bergen op Zoom naar Tholen te genieten en van dat eigenaardige wêr, dat zoo bijzonderlijk als beeld van het menschelijk leven mag worden beschouwd.

Geen wolkeloose hemel. Zei Goethe niet, dat degene, die nooit z'n brood met tranen at, het leven niet kent, en dat in de wereld alles te verdragen is behalve een reeks van mooie dagen, en is die uitspraak niet slechts een flauwer echo van de veel forscher en krachtiger verzekering in Gods Woord, dat het uitnemendste van ons menschelijk leven moeite en verdriet is?!

Geen ondoordringbaar kleed van wolken, dat het azuren hemelgewelf en de zon onafgebroken aan het oog onttrok. Zou oolt, als des Christens oog in moeilijke dagen, in dagen van rampen en tegenspoeden, van leed en ellende, naar boven gericht is, de zon weigeren door te breken, maar zich duurzaam aan het zoekend en geloovend oog onttrekken?!

Één punt was er op den weg, dat bijzonder trof door zijn schoonheid. Aan de rechterzijde van den weg verheft zich juist bij een kromming een molen, die fier zijn wieken uitspreidt en deze met scherpe lijnen afteekent tegen een donkere wolk op den achtergrond. Hel wit glanst de molen in het zonlicht. Langs het heuveltje waarop hij zich verheft, voert een landweggetje, door struikgewas omzoomd, de heide in, zich verliezend in de richting, van een groep kloeke gebouwen, ver van den weg gelegen, zich badend in de zonnestralen, die op het geheele landschap een kleurenpracht tooveren, welke alleen gezien wordt op dagen, die naast zonnegloed ook regenwolken kennen.

Zoo is de herinnering, die ik heb van „Vrederust", de stichting van de „Vereeniging tot Christelijke verzorging van Krankzinnigen in Zeeland". Ze is niet geheel ongelijk aan de herinnering, die mij is bijgebleven van de stichtingen van de oudere en grootere zustervereenigingen. Wie die b.v. den naam „Dennenoord" hoort en deze stichting kent, zou niet denken aan heerlijke Drentsche avondluchten, vol gouden gloed van ondergaande zon? En immers, wie „Wolfheze" in de schoonheid zijner ligging wil kunnen waardeeren, moet het gezien hebben nit de verte, van over de bloeiende heide, als de zon door de wolken brak en het gesticht door onbeschrijfbaren kleurenrijkdom was omringd.

Maar het is niet alleen in letterlijke beteekenis, dat die krankzinnigengestichten gedachten wekken aan wolken en zon, aan donkerheid en licht, want men kan ze niet zien, men kan er niet van hooren of lezen, of men denkt aan die ontzettende duisternis, welke door God gelegd is op diegenen onzer medemenschen, voor welke we verpleging zoeken in die huizen van barmhartigheid. Maar zou men dan niet tevens bedenken, hoe de Christelijke liefde het middel is, waarvan God gebruik wil maken om op het verdonkerde levenspad van vele dezer ongelukkigen nog vriendelijk licht te laten schijnen?!

Behandelde men vroeger de krankzinnigen min of meer als misdadigers, nu is dat gaandeweg zoo geheel anders geworden, niet alleen omdat de wetenschap vooruitging, maar veel meer nog omdat bij het verkrijgen van beter inzicht de Christelijke liefde vooropging en de leiding nam, welke zij, althans zeer zeker ten onzent, nog steeds behouden heeft. De Christelijke krankzinnigengestichten zijn in ons land in menigerlei opzicht de baanbrekers voor nieuwe en betere opvattingen; ze staan aan de spits der krankzinnigenverzorging; ze zijn de modelinrichtingen, in welke men ziet, hoe, zal het goed zijn, de krankzinnigen moeten worden verpleegd.

Kort na mijn wandeling langs „Vredenrust" thuis komende, vond ik het verslag over 1911 van de vereeniging, waarvan deze stichting uitgaat, op mijn schrijftafel liggen, en de post voegde daar weldra het verslag der zustervereeniging bij. Het zij mij daarom vergund, uit die verslagen een paar zaken opteteekenen.

Allereerst van „Vrederust", waaromtrent het o.a. heet, dat de financieele toestand zoo goed vooruitgaat, dat men binnen weinige jaren evenwicht tusschen ontvangsten en uitgaven zal kunnen brengen, dank zij onder meer het stijgen van het aantal leden en het vermeerderen der contributiën.

Het jaar 1911 opende met 204 patiënten en eindigde met 270. (Op den 9en Mei 1909 kwamen de eerste patiënten, en thans, drie jaren later, — zoo heet het in het verslag —, telt de stichting 292 patiënten). Dientengevolge heeft de stichting een ontwikkelingsproces van beteekenis moeten doormaken en heeft men reeds veel van het ter beschikking staande terrein moeten ontginnen en in cultuur brengen, zoodat „Vrederust" ook van meer nabij beschouwd, gaandeweg dat welvarend uiterlijk krijgt, hetwelk de oudere gestichten der zustervereeniging reeds hebben.

Is het bedroevend, dat er steeds zooveel leed te verzachten en zoo menig zieke te verzorgen is, verblijdend mag het genoemd worden, dat, waar nood en ellende er eenmaal zijn, de lijdenden en bezochten komen tot de plaatsen, waar zij Christelijke behandeling en verpleging genieten kunnen, en zoo moet er dan ook verheuging zijn over den voortgang van den arbeid op „Vrederust".

Met de zustervereeniging is het niet anders. „Dat onze stichtingen", — zoo schrijft het bestuur —, „dat onze stichtingen voorzien in een, helaas, roepende behoefte, blijkt voortdurend uit den toevloed van patienten, waardoor de ledigkomende plaatsen doorgaans terstond, of na korten tijd, door nieuwe patienten worden ingenomen. Ook „Wolfheze" heeft nu slechts weinige „onbezette plaatsen" meer. En de „Kliniek", die 3 November 1910 is geopend, herbergt reeds sedert geruimen tijd 70 à 80 lijders en lijderessen van alle klassen". Wat dit laatste aangaat, kan de hoogleeraar-directeur gewagen van groote zegeningen des Heeren, die ook daarin uitkwamen, dat een groot aantal patienten de kliniek hersteld kon verlaten.

Moge des Heeren zegen ook verder rusten op al de stichtingen van de beide vereenigingen tot Christelijke verzorging van krankzinnigen in ons land, die zulk een moeilijk, maar tevens uitnemend werk verrichten. Dat zij voortgaan mogen, licht van boven te verspreiden op menig sooteer versomberd levenspad!

Uit de Pers.

Aangaande de offergave bij het Avondmaal merkt Prof. Bouwman in de *Basuin* het volgende op:

Wij vinden in de H. Schrift geen rechtstreeksche aanwijzing waarvoor de gave bij het Avondmaal bestemd moet zijn. Daarom kan ook in de Belijdenis noch in de Kerkenordening eene bindende bepaling gemaakt, noch op grond van het gewoonterecht in de Gereformeerde kerken een beslissende uitspraak worden gedaan. Elke plaatselijke kerkeraad moet tenslotte beslissen wat in deze materie het meest profijtelijk is voor de kerk des Heeren.

Maar al geeft de H. Schrift ons geen bepaalde aanwijzing, toch is er wel iets af te leiden uit de beteekenis van de avondmaalsviering voor de bestemming der gaven bij het Avondmaal. Immers wij gedenken bij het Avondmaal, hoe Christus Jezus ons door zijn bitter lijden en sterven verlost heeft, en hoe Hij ons bewaren wil bij en versterken in het geloof. Die heerlijke verlossing noopt tot dankbaarheid, dringt ons om heel ons leven Hem toe te wijden, die ons eerst heeft liefgehad, en noopt in het bijzonder om van den stoffelijken zegen ons geschonken, een gave der liefde te storten in de offerbus op de Avondmaalstafel voor de arme leden van Christus lichaam.

Nu is het geld, dat gegeven wordt voor de kerk, in zekeren zin ook wel eene gave der dankbaarheid. Heel ons leven in al zijn uitingen, moet een offer der dankbaarheid zijn, den Heere gewijd. Maar er is toch verschil. In de gaven van de kerk zit mede een verplichting. Als lid der kerk heeft men een verplichting op zich genomen voor het onderhouden van den dienst des Woords Men heeft mede beroepen, mede een kerkgebouw gesticht, mede geldleeningen aangegaan. Wanneer men zijn aandeel in de kosten van den kerkendienst betaalt, dan is dat niet zoozeer een liefdegave als wel een kwijting van zijn duren plicht Er zijn stipulaties aangegaan bij de beroeping van den dienaar des woords, er is een overeenkomst gemaakt met dezen en genen, er zijn verbintenissen aangegaan, die voor de overheid van kracht zijn Daarom is het een verplichting als lid der kerk zijn aandeel te betalen in de kosten voor de instandhouding van het kerkelijk leven noodig.

Niet alzoo bij de gaven voor de armen. Hier beslist niet een verbintenis, een contract of juridische verplichting, maar de liefde. Wat men voor de armen afzondert, is een liefdegave. Een bepaald gebod hoeveel men geven moet, is er niet.

Het bestemmen van de gaven bij het Avondmaal voor de armen is ook in overeenstemming met de gewoonte der eerste Christengemeente. In de oude kerk was men gewoon brood en wijn mede te brengen bij het Avondmaal, en deze als een gave der liefde den Heere aan te bieden. In den regel was aan het Avondmaal een liefdemaal verbonden. De rijkeren brachten hier uit hun overvloed mede, opdat ook de arme kon worden verzadigd, en al de leden der gemeente, als leden van het lichaam van Christus, zich konden verheugen in de gemeenschap der heiligen, in de eenheid met hun verheerlijkt Hoofd in den hemel Het gebeurde voorts ook, dat de overgeblevene spijzen ter beschikking gesteld werden van den voorzitter van de tafel, en deze verzorgde daarmede allereerst de armen.

Onze Gereformeerde vaderen hebben de gewoonte, de offergaven bij het Avondmaal te bestemmen voor de armen, hersteld. Zij plaatsten op de Avondmaalstafel een offerbus, waarin de Avondmaalsgangers hunne gaven wierpen voor de armen der kerk. Eerst later is het gebruik opgekomen om de gave bij het Avondmaal te bestemmen voor de kerk.

De vraag waarvoor de gaven aan het Avondmaal bestemd moeten worden, raakt dus geen van de grondbeginselen der leer. Het mag niet als zonde worden beschouwd wanneer de kerkeraad de gaven bij het Avondmaal bestemt voor de kerk, zoo de kerk ook maar haar armen naar behooren verzorgt. Toch is het wenschelijk, in verband met de opvatting der oude kerk en de kerken der Reformatie, in verband met de beteekenis der Avondsmaalsviering, dat de offergaven aan den disch des H. Avondmaals bestemd worden voor de armen der gemeente. Het Avondmaalsformulier herinnert ook aan de eenheid der geloovigen in Christus, en het leerstellige deel eindigt met deze kostelijke woorden: zalzoo zullen wij allen, die door het waarachtig geloof Christus ingelijfd zijn, door broederlijke liefde om Christus onzen lieven Zaligmakers wil, die ons te voren zoo uitnemend heeft liefgehad, allen te samen één lichaam zijn; en zulks niet alleen met woorden, maar ook met de daad jegens malkanderen bewijzen«. Die daad der Christelijke liefde komt in 't bijzonder uit in de gave der Christelijke barmhartigheid.

Wij komen dan tot deze slotsom, dat het meest in overeenstemming is met het karakter der Avondmaalsviering en geheel naar de gewoonte van de oud-Christelijke kerk en van de oude Gereformeerde kerk, dat de offergaven bij het Avondmaal bestemd worden voor de armen der kerk.

Met dit woord stemmen we van harte in.

Al mag hier geen rechtstreeksch gebod zijn, de aard van het Avondmaal brengt het mede, dat de offergave, die daar gegeven wordt, het liefst voor de armen moet worden bestemd.

Officieele Berichten.

Classe 's-Gravenhage.

De Kerkeraad der Geref. Kerk van 's Gravenhage bericht, dat de classe 's-Gravenhage D.V. vergaderen zal te 's-Gravenhage op Dinsdag 12 Nov. a.s., gewone tijd en plaats.

Punten voor het agendum worden ingewacht vóór Dinsdag 22 Oct. e.k. bij den scriba, Van Speykstraat 105, 's-Gravenhage.

Namens den kerkeraad voornoemd:
C. LION CACHET, *scriba*.

's-Gravenhage, 8 Oct. 1912.

Buitenland.

Noorwegen. Voorstel tot reorganisatie der kerk.

Eene kerkelijke commissie heeft zich bezig gehouden met de vraag, hoe het kerkelijk leven grondig moet gereorganiseerd worden. Deze commissie heeft hare voorstellen in eene brochure neergelegd, welke voorstellen de kerkvisitatie, het catechetisch onderwijs en de confirmatie of bevestiging tot lidmaat, de huwelijksbevestiging, de verkiezing en besoldiging van predikanten, de verdeeling der kerken in parochiën en kiesgemeenten, de ontzetting uit het ambt, de verkondiging van het Evangelie door hen die geen predikanten zijn en Avondmaalsviering buiten de kerk betreffen.

Vooral wordt de nadruk gelegd op de bevestiging tot lidmaat en de verkiezing van predikanten. Geen kind zal, volgens de commissie, tot de confirmatie toegelaten worden, dan dat den leeftijd van 14 jaar bereikt heeft. De confirmatie is dus niet op een lateren, maar op een jongeren leeftijd gesteld. Elke week moet aan hen die geconfirmeerd zullen worden, door een predikant twee uren godsdienstonderwijs gegeven worden. De tot hiertoe geldende bepalingen, volgens welke de confirmatie verplicht is en volgens welke de geconfirmeerden aanstonds tot het Avondmaal moeten toegelaten worden, worden opgeheven. Voortaan zal bij de bevestiging tot lidmaat de gemeente de geloofsbelijdenis uitspreken, terwijl de bevestigden slechts zullen vermaand worden, zonder hun daarbij een belofte af te vergen. De plechtigheid krijgt dus al meer het karakter van een zegenende voorbede, gelijk in de Duitsche Methodistische Kerk gebruikelijk is.

De deur om tot het ambt van predikant te komen wordt aanmerkelijk wijder opengesteld. Iemand die niet gestudeerd heeft, kan predikant worden, wanneer hij door zijn arbeid het bewijs geleverd heeft, dat hij een kerkelijke beroeping bezit en de noodige bekwaamheid heeft om het predikantenambt te bekleeden. Dus zal iemand in wie de kerk singuliere gaven ontdekt heeft, herder en leeraar kunnen worden, al kan hij niet bogen op een academischen graad. Ook kan een zendeling predikant worden. Daarbij wordt ook voorgesteld, dat de vorming van predikanten zoowel aan eene universiteit als aan een kerkelijk opleidingsinstituut zal mogen plaats hebben. Als dus de voorslag der commissie doorgaat — zullen de leerlingen der Gemeentefaculteit, eene instelling die in het leven geroepen werd, omdat aan de Theologische faculteit der Staatsuniversiteit het modernisme zijn triumfen vierde — evenzeer tot den dienst des Woords worden toegelaten, als die der Staatsuniversiteit.

N.-Amerika. Strijd tegen de eeuwige hellestraffen.

Een zes weken geleden vergaderde te Washington de „International Bible Students Association." Dezen hoogklinkenden naam hebben de aanhangers van Pastor Russell zichzelven gegeven. Dit eenmaal wetend, verliest wat die „Bible Students" in hun Conventie uitspraken, veel van zijn beteekenis voor ons. Eén resolutie van die Conventie trok echter in 't bizonder algemeen de aandacht, wijd en zijd verkondigd als ze werd door de pers. Naar de berichten luiden, waren er vier duizend afgevaardigden op die Conventie, en de uitspraak waarmee deze hunne instemming betuigden, is deze:

„Wij vinden niet in den Bijbel de leer van een letterlijk hellevuur, of plaats van vuur en sulfer tot straf voor de goddeloozen, maar de ongewijde geschiedenis van de formatie van de geloofsbelijdenissen in de Middeleeuwen, brengt het feit aan het licht, dat, om onderscheidene redenen, hetzij wijze of onwijze, de leer van smartlijden in hellevuur toegevoegd werd aan het Evangelie, zooals het door Jezus en de twaalf Apostelen werd geleerd, waarvan vele dwaze uitleggingen van de gelijkenissen des Heeren het noodzakelijke gevolg waren".

Pastor Russell heeft dit al jaren lang gepredikt. Hij gelooft aan geen hel, aan geen eeuwige straf. Dat er een buitenste duisternis is, waarin eeuwig pijnlijden het deel zal zijn van allen die niet tot het geloof in Christus komen, verwerpt hij beslist.

Dat hij nu, door middel van deze „Bible Students", dit stuk van zijn geloof, of ongeloof, vooropschuift, en voor de zandacht van heel het nieuwsbladlezend publiek brengt, verraadt een slimme zet in het propaganda maken voor zich en zijn leer. Want hij laat niet alleen luide verkondigen dat hij aan geen hel gelooft, maar hij beweert, dat hij in dezen niets anders leert dan wat door de meeste protestantsche predikanten geleerd wordt. Deze verklaring van de conventie toch wordt ingeleid door de verzekering, dat, „bijna zonder uitzondering de predikanten van de verschillende Evangelische genootschappen, in het privaat toestemmen, dat de Bijbel de hellevuurtheorie niet leert, en zij persoonlijk er niet aan gelooven". En dan volgt eene uitnoodiging, of uitdaging aan alle predikanten in de Ver. Staten om hun geloof aangaande dit stuk te openbaren.

Op deze uitnoodiging gingen vele predikanten in, en maakten hunne opvatting publiek. Zelfs van uit Londen liet de bekende ongeloovige predikant R. J. Campbell van zich hooren, met te zeggen:

„Dit schijnt mij toe een zeer laat komende uitspraak te zijn. Ik ken hier niet één predikant die gelooft in een eeuwige straf; noch denk ik, dat sinds vele jaren een ontwikkeld predikant er aan geloofd heeft".

Dus is volgens den heer Campbell een man als Spurgeon een onontwikkeld predikant geweest!

Ook in Nederland is men druk in de weer om Russell's leer te propageeren. Deze propaganda geschiedt te Amsterdam o.a. door middel van gedrukte geschriften die den titel dragen van *De Volkshanzel*.

Gemengd Nieuws.

Een man des gebeds. De bekende Chineesche evangelist, Ding Li Mei heeft waarschijnlijk langer lijst van namen van personen, die hij in zijne voorbede gedenkt, dan menig ander Christen. Zijn lijst toch bevat 1.262 namen. En het zijn niet bloot zijn eigen stad- of landgenooten, die hij in zijn gebeden opdraagt, maar bekende Christenleiders uit heel de wereld.

Een bewijs van de gebedskracht van dezen godvruchtigen Chinees wordt medegedeeld uit het district, dat verwoest werd door de overstroomingen van verleden zomer, tengevolge waarvan tegenwoordig hongersnood in China heerscht. In het midden van dit overstroomde gebied, waar het vier maanden lang bijna elken dag regende, ligt het dorp Dasintan, de geboorteplaats van Ding-Zijn eigen stam is de voornaamste familie in het dorp, en gedurende drie geslachten waren zijn bloedverwanten Christenen. Door hun invloed werd het Christendom zoo overheerschend, dat het dorp van de andere dichtbevolkte dorpen in den omtrek onderscheiden wordt als een Christelijke burcht.

Het gebeurde dat, toen de watervloed het hoogst kwam, Ding tehuis was, om uit te rusten van zijn moeilijken arbeid van den verloopen winter. Toen de wateren wiesen, riep hij het geheele dorp op tot gebed. De rivier, die voorbij het dorp stroomt, ligt hooger dan het dorp; en wordt zelfs bij laag water in haar bedding gehouden door dijken. Door de kracht van den grooten stroom waters brak de rivier op achttien plaatsen door en dorpen aan beide zijden van de rivier werden overstroomd. Langs de lijn van den Duitschen spoorweg, die door het dorp loopt, werden bruggen weggespoeld. Maar de dijken van Dasintan bleven bestand tegen het water, en het dorp leed niet de minste schade.

En in het heidensch China was er niemand of hij wist dit verschijnsel te verklaren. Door geheel het omliggende land heen werd het onder het volk verteld, dat der Christenen God Dasintan had bewaard. Voor de Chineezen was het slechts een nieuwe openbaring van Goddelijke zorg, zooals zij die in verloopen jaren in hetzelfde dorp hadden aanschouwd.

Nog herinnert men zich in die landstreek dat, toen de Christenen van Dasintan, gedurende de Boxerdagen, vergaderd waren om te bidden om verlossing, een oproerige bende, die aanstalten maakte om de Christenen in hun kerk levend te verbranden, plotseling uiteengejaagd werd door een kogel, waarvan niemand wist van waar hij kwam, doch die de bende op de vlucht deed gaan even wonderlijk als de Filistijnen verslagen werden toen er kwam »het geruisch van eenen gang in de toppen der moerbeziënboomen.«

En een jaar geleden werd een gelijke bewaring gezien, toen de pest heerschte in het dorp en niet één Christenwoning door de pest werd getroffen.

Wonderlijke uitreddingen aanschouwden de inwoners van Dasintan, en deze werden toegeschreven aan het geloovig gebed van den Christenzendeling Ding. Het gebed des rechtvaardigen vermag veel.

De heer W. Bramwell Booth, de nieuwe generaal van het Heilsleger, wil een stichting in het leven roepen tot gedachtenis van zijn ontslapen vader. Geen shilling wil hij uitgeven voor een gedenksteen van marmer; wel verlangt hij een inrichting in het leven roepen tot betere opleiding van de officieren van het leger. Daarvoor meent hij een *f* 2.400.000 noodig te hebben. »De toekomst van het Heilsleger hangt, naast de hulp van God, meer van het gehalte en de toerusting van zijn leiders, dan van iets anders af.« Hij erkent, dat in deze dagen van onderwijs en twijfel de officieren meer gequalificeerd moeten zijn voor hun werk, dan in vorige tijden.«

De Regeeringspresident te Düsseldorf heeft de ambtenaren tot zijn ressort behoorend, verboden geboorten en huwelijken door de bladen bekend te maken. Hij wil daardoor verhinderen, dat familiën brochures ontvangen, die meestal ten doel hebben aan te raden den kinderzegen te voorkomen. Het is aan te nemen, dat dit optreden van den Düsseldorfer magistraat in Pruisen door al zijn ambtgenooten zal gevolgd worden.

WINCKEL.

Voor Kinderen.

AAN VRAGERS.

Onze lezeres J. H. W. te B. schrijft:

In „Onze Taalschat", 3e stukje, 3e studiejaar, wordt op blz. 40 gevraagd, de beteekenis van spreekwoorden, waar o.a. er twee bij zijn, waarvan ik geen verklaring weet, nl. van: „Terwijl de visch kookt, smelt de boter", en: „Wat zich onder den draf mengt, eten de zwijnen". Gaarne zag ik hierop een antwoord, alsook, waarom men van „broodetende profeten" spreekt.

In de eerste uitdrukking dient „smelt" opgevat als raad of gebod. 't Wil zeggen: terwijl het eene geschiedt, doe vast het andere, dat er bij behoort. Wacht niet met het laatste tot het eerste is afgeloopen. Kort gezegd: woeker met den tijd.

Hierbij dient echter wel opgemerkt, dat men nooit twee dingen gelijk moet doen, die beide eveneveel zorg vereischen. Dan geldt het woord van Jan de Wit: maar één ding te gelijk.

Het tweede gezegde is een waarschuwing om zich niet tot verkeerde dingen te begeven, zich niet in saken te mengen, waarbij men vooruit kan zien, dat men gevaar loopt. Een Fransch spreekwoord zegt: Wie zich tot een schaap maakt, wordt door den wolf opgegeten.

Wat de laatste vraag betreft, de uitdrukking „broodetende profeten" is waarschijnlijk ontleend aan 1 Kon. 18 vs. 3, 4, 13, waar wij lezen: En Achab had Obadja, den hofmeester, geroepen; en Obadja was den Heere zeer vreezende; want het geschiedde, als Izebel de profeten des Heeren uitroeide, dat Obadja honderd profeten nam, en verbergde ze bij vijftig man in een spelonk, en onderhield ze met brood en water.

En verder:

Is mijnen heere niet aangezegd, wat ik gedaan heb, als Izébel de profeten des Heeren doodde? Dat ik van de profeten des Heeren honderd man heb verborgen, elke vijftig man in eene spelonk en die met brood en water onderhouden heb?

Het beduidt dus eigenlijk profeten (d. w. z. personen die iets leeren of verkondigen) die op kosten van anderen leven.

In den regel echter bedoelt men er mee menschen, die veel praats hebben en doen of zij het weten, doch bij wie geen ware wijsheid woont. Zij spreken of profeteeren slechts in hun eigen belang en voordeel of om eer en aanzien. Zij hebben geen hooge roeping als de ware profeten, en zijn dus niet te vertrouwen.

De Socialisten noemen menschen uit lageren stand veelal Proletariërs. Weet men ook wat die naam beduidt? B.

Die naam stamt uit het Latijn. In de oudste tijden van Rome, toen het nog koningen had, zes eeuwen vóór Christus, was het volk verdeeld in 6 klassen. De laagste van deze vormden de Proletarii. Zij betaalden slechts een gering hoofdgeld. Hun naam komt af van een woord, dat beduidt *kinderen*. Dit ziet hierop, dat zij den Staat van nut waren, zoo niet door het betalen van belasting, dan door hun kinderen, die tot nuttige burgers konden opgroeien.

Door Bl. te L. wordt gevraagd, wat bedoeld wordt met „de vijf Arkeldorpen".

Het geslacht van Arkel is uit onzen grafelijken tijd wel bekend. 't Gebied van Arkel lag van Gorinchem oostwaarts en omvatte o. a. die stad en voorts Leerdam, Asperen, Heukelom, Hagestein en meer.

In dit gebied liggen „de vijf Arkeldorpen op den dijk", alle gesticht door heer Fop van Arkel. Het zijn *A*rkel, *R*ietveld, *K*edichem, *E*sterwijk (Oosterwijk) en *L*eerbroek. De eerste letters dier namen vormen het woord *Arkel*.

Zoudt u ook een uitlegging kunnen geven, vraagt W. te B., van hetgeen we lezen in Richteren 1 : 14 en 15.

Wij lezen in vs. 10 en verder, hoe de stam Juda na Josua's dood optrok om de Kanaanieten, die nog in het Zuiden des lands woonden, te verdrijven. De aanvoerder der mannen van Juda was de oude, maar nog krachtige Kaleb. (Men lese Josua 14).

Eerst werd Hebron overwonnen, toen lag het sterke Debir of Kirjath-Sepher aan de beurt. Nu beloofde Kaleb zijn eenige dochter Achsa hem, die deze stad zou innemen. Dat nu doet, Othniël, een bloedverwant van Kaleb, en krijgt Achsa tot vrouw. Dan lezen wij: En het geschiedde, als zij tot hem kwam, dat zij hem aanporde, om van haren vader een veld te begeeren; en zij sprong van den ezel af; toen zeide Kaleb tot haar: Wat is u? En zij zeide tot hem: Geef mij eenen zegen; dewijl gij mij een dor land gegeven hebt, geef mij ook waterwellingen. Toen gaf haar Kaleb hooge wellingen en lage wellingen.

Dit nu hebben we ons zoo voor te stellen: De bruigom kwam zijn bruid halen. Achsa, niet tevreden met het land dat zij als huwelijksgift van haar vader had ontvangen, spoort haar bruigom nu aan haar vader te bewegen hun een waterrijk, vruchtbaar veld te geven. Othniël echter doet dat liever niet, al is Kaleb ook rijk en bezitter van goed land. Nu zal Achsa 't zelf maar vragen.

Zoodra ze haar vader ziet, springt zij van haar ezel, waarop zij rijdt, en loopt op Kaleb toe, die vraagt wat zij wenscht. Nu zegt zij: Geef mij nog wat meer, dan gij mij reeds geschonken hebt. Dat is voor mij, aan welstand gewoon, noodig. Gij gaaft mij een dor land; geef mij nu ook een veld met bronnen (waterwellingen).

Vader Kaleb voldeed aan het verzoek zijner dochter. Zij ontving hoogland en laagland, beide voorzien van water, dat vooral in het Oosten lang niet overal wordt gevonden.

HOOGENBIRK.

INGEZONDEN STUKKEN.

(*Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie*).

Geachte Redactie!

Tweemaal reeds is de Generale Synode der Gereformeerde Kerken dit jaar vergaderd geweest. Tot welk doel en met welk resultaat is bekend.

Zou de derde ook niet de laatste keer kunnen zijn?

Reeds eerder — ik meen door Ds. Fernhout in de *Utrechtsche Kerkbode* — is de vraag geopperd, of men de op de voordracht geplaatste personen niet zou kunnen polsen.

Geschiedde dit, *vóórdat* de Synode ter keure samenkwam, dan zou allicht één vergadering kunnen volstaan. De kosten zouden minder hoog zijn.

Maar inzonderheid, *de Gereformeerde Kerken zouden minder in opspraak komen!* Niet slechts in *haar* boezem worden zekere kerkelijke verhoudingen besproken! Ook daarbuiten trekt het zonderling gebeuren van thans de aandacht — menigeen van links weet meer van de Gereformeerde „kerktwisten" af, dan voor de eere dier Kerken dienstig is.

Achtend,

Uw dw.
D. J. A. WESTERHUIS.

Aan alle aankomende Studenten.

Vóór gij de studentenwereld binnentreedt, willen wij u onze „Societas Studiosorum Reformatorum" even in herinnering brengen. Van naam althans zal zij u bekend zijn. Wellicht ook haar doel: Gereformeerde studenten aan openbare Hoogescholen te organiseeren.

Indien gij van Gereformeerde beginselen zijt (tot welke Kerk doet af noch toe), is er driederlei reden om u aan te sluiten bij S. S. R.

In welken kring ook voelt een nieuweling zich niet aanstonds thuis, vooral niet in een zóó samengestelde als de studentenwereld, in elke academiestad van over de 1000 burgers. Niemand uwer voorgangers ontkwam aan het letwat beklemmend gevoel. Maar niemand ook was „er gauwer in", dan wie zich aansloot bij een onderdeel dier grootere maatschappij, waar hij zich thuis kan voelen. Waar de voorwaarden daarvoor aanwezig zijn. En ieder uwer stemt toe, dat éénzelfde denken en leven hoofdfactor daarbij is.

Een tweede, wat geen andere vereeniging als de onze u bieden kan, is het gemeenschappelijk